

מרגש: הגב' רחל הברachi' אשת הרב אברהם ישעיהו הבר זצ"ל בפרקיו יומן מחיו ארכוי המשען

[45]

רק קצת לב!

אין לי דרך לעוזר. נטלתי את שני התקיים, הנדתי בראשי לבعلي וינגשתי אל הדלת. חנקתי את הדמעות, כמעט חנקתי מהן. רגע לפני שיצאתי הסתוובתי אל ראש הוצאות ואמרתי לו: "על המעדן אין בליבי עלייך, קיבלת פקודה לעצור בן אדם אתה מבצע את משימתך. לא עכודת נחמדה מצאת לך.... אבל... על דבר אחד לא אוכל לסלוח לך, על השמונה דקות הלו". מה כבר ביקש מך בעליך? שמונה דקות! שמונה דקות שיקטינו את הכאב, שיצמצמו את הבלהה, שימנו את הטראומה. שמונה דקות שהיו יכולות לרך את התמונה. שמונה דקות, לא יותר, ואתה סירבת. איך יכולת? אין בלבך חמלת? אין לך ילדים? קצת רגען? אנחנו בעיצום של עשרה ימי' השובה ואתה מסרב לבקש שכזוי? מה ביש מך בעליך; לא לשחרר אותו, לא להסיר את האזקים ואפלו לא להתפלל בצדור, רק להמתין רגע. יכולות לשמור עלייך בפנים הלובי, עצור, שמור, להיענות לבקשות ולהמתין שמונה דקות. איך יכולת לסרב? על הכל אני סולחת לך אבל על התתעלמות הזאת קשה לי לסלוח..."

לא המתנתתי לתשובה, סיימתי את דברי ויצאתי משם.

בחוץ שרהה עלי בכת אחת רוח פעילות. דיברתי עם חני. הסברתי ככל יכולתי. הרגעתני. הכתלי. חבקתי את כתפייה. הבתחתי שנטמודד יחד בעוזה וליוויי אותה לבית הספר. לאחר שנפרדנו צלצלת לאחותי - מורה בבית הספר בו חני לומדת - וסיפורתי בקצרצלה את מה שעוזר רגע ידעו כולם. "תעדכני את המחנכת שלה", ביקשתי, "ושימי עלייה עין. בשבייל".

סיימתי את השיחה ויצאתי אל בית הספר בו אני מלמדת. לא ידעת מה צופן לי העתיד, לא היה לי מושג מה עלי לעשות ולמי עלי לפנות. אימה לפתח אותה. דאגה עצומה לשלים בעלי וחושש מחורשת השמויות שתתרחש בשעות הקróוכות.安娜 אבוא?

והם לא הסכימו. התיחסו אליו כל אחד מהפושעים, כאילו חשו שאצליח לברוח מידי השעה שוטרים בשמונה דקות". בעלי הבית בי במבט אכפת". "אני מצטרע שזה יצא לך. תשמרי על עצמן ועל חני, הרגעים האלה וודאי קשים לנו מאד". שוטר אילינו. רציני וחויר סבר. "מרגע זה ואילך אסור לכם לדבר ביניכם", אמר. קור. רשמי.

ראש הוצאות הגיעו אחריו, הגיע לי טופס זימון לחקירה. שתיים עשרה, ממשרת מרחב מורה. נטלתי אותו ביד רועדת, דחפתי אל ה_ticks.

פתחום הבנתי משה. מעדר הוא תהליך שאתה יודע היכן מתחילה ואין לך מושג איפה יגמר, ומה יאלל בעלי בשעות הארכות הצפויות לו? מירחתי אל המקפיא, מעתלה מהשוטרים שהחלו לחטט במגרות, לנבור בקלסרים ולגעת בכל פינה אפשרית. עברתי דרכם, לאאפשרת לעצמי לבכות. פתחתי את המקפיא. רק אتمול אפיתי עוגיות 'שושנים'. בלי לנשום כמעט, גרפת ערימת שקיות הקשורות, עוגיות שושנים בתוכן. הכנסתי לשקיית קטנה והגשתי לו. אחד השוטרים זינק לעברינו, חפס את השקיית, לא אפשר להעיבר חפצים (אולי אהביה גزان

בתוך שקיית ידיות של בית מrankת...).

פתחתי את השקיית הדקיקה, הראייה תכללה, קיבلتني אישור. בלב רועdet מסרתי לבעלי את השקיית, מקווה שייהי לו רגע של פנאי להכנסי משהו לפה בהמשך היום. הוא שלח זرت, תפס את השקיית באצבעות פרקי ידיו האזוקות (אגב, אחר כך שמעתי ממנה שהשוטרים ניסו להניאו איזוקים גם על רגליים, אך שם בא הסד והזיכר את עצמו לטוב - לא אפשר להם לעשות זאת).

העפתי מכת מסביב. חני עמדה קופואה ליד המראאה, המברשת אוחזה בידיה ופנינה חיורות. בכת אחת הכנסתי שאין לי מה לעשות כעת בבית. המקום שליל לא כאן,

יום שני, ה' בתשרי תשע"ה רבע לשמונה. הכנסתי את התקיק לבית הספר, מכונסה אוכל לארוחת הבוקר ומסדרת שוב את הדפים שהכنت להרצאה שעלי למסור הבודק במערכת הכריזה, חיזוק לקראת יום הכהפורים. חני בתי אספה את השיעור בגומיה ואני ארגנתני גם לה כרך ופרי והכנסתי לילוקטה. בוקר הכיכי שגרתי שיכול להיות. ואו התהpic הכל.

חבטה נשמעה ודלת הבית נטרקה בקירות. קפוצתי בבהלה. לא היה ידוע לי על שום אורח שאמור להגע עכשווי אף אחד אצלו גם נכנס בכרוטליות שכזו. מיהרתי אל דלת המטבח וראיתי קבוצה של אנשים פולשים אל תוך ביתה. מי? מה? מה קורה כאן? בין הכנסים עמד בעלי חיים פנים. תשעה אנשים בלבוש אזרחי הקיפו אותו, עמדו בפתח הבית. שוטרים? עמודים? לא הייתה אומרת, כי הזרים הפולשים לא השתחו והשתלטו על חדרי הבית.

"אני מצטרע", אמר בעלי והישיר אליו מבט יציב, "אלו שוטרים בלבוש אזרחי. הם עצרו אותי בכניסה לבניין כאשר ירדתי להתפלל". רעדתי. שוטרים! מעוצר! מהן המילים הללו? איך הן קשורות לארכעת הקירות השלומים שלנו?

"אין לי מה להתנגד גם לא ניסיתי, בקשתי מהם דבר אחד, להמתין עד השעה שמונה. לסת לך ולהנני יצאת מהבית בצוואר גועה, לחסוך מכון טראומה ובלהה, אבל הם לא הסכימו".

"מה כבר בקשתית?"ocab צבע את קולו של בעלי, "להמתין שמונה דקות. שמונה דקות!

